

d ů v o d ů:

Při rozboru dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. vycházeti jest ze skutkového zjištění, že žalovaná učinila své dceři Ludmile slib, že jí zřídí věno, jak uvedeno v žalobním žádání, že Ludmila slib ten přijala a že žalovaná pak skutečně role »Díl u dvora« a louku »Perutina« Ludmile a jejímu manželi odevzdala do držby a užívání. Dovolání napadá toto zjištění dovolacím důvodem § 503 čís. 3 c. ř. s., namítajíc, že o slibu matky dceři nebylo v žalobě ani řeči a důvody rozsudku prvního soudu uvádějí mimo to: »že šlo o slib učiněný budoucímu zeti matkou nevěstinou«. Leč výtku je bezdůvodná. Žalobkyně tvrdila v žalobě, »že žalovaná nedodržela smlouvu o věno své dceři Ludmile«, »smlouva o věno pro Ludmilu se uskutečnila takto« a dále »s tímto ujednáním v celém rozsahu projevila úplný a bezvýhradný souhlas jak žalovaná, tak i její dcera Ludmila a její manžel«. Prvý soud výslovně praví: »na základě přísežné výpovědi slyšených svědků... nabyt soud přesvědčení, že žalovaná své dceři Ludmile skutečně učinila slib v žalobě tvrzený a že Ludmila i před sňatkem i jako už provdaná slib tento přijala«. Ovšem důvody rozsudku prvního soudu obsahují ke konci k odůvodnění názoru, že nebylo třeba v souzeném případě zřizovati notářský spis dovoláním vytýkanou stať »že takový jednoduchý slib učiněný budoucímu zeti matkou nevěstinou, že mu dá určité věno, nemůže býti považován za smlouvu manželskou«. Leč tím nebylo nic změněno na skutkovém zjištění, které, jak již uvedeno, učinil první soud na základě svědeckých výpovědí. Převzal-li tudíž odvolací soud toto skutkové zjištění prvního soudu, neocítl se tím v rozporu se spisy, jak se žalovaná mylně domnívá. Vychází-li se z uvedeného skutkového zjištění, jímž je dovolací soud vázán, neobstojí ani výtku nesprávného právního posouzení věci, kterou neprovádí ostatně dovolatelka ani po zákonu, budujíc ji na jiném skutkovém podkladě. Podle názoru nejvyššího soudu není slib věna učiněný rodiči dceři a jí přijatý smlouvou svatební ve smyslu § 1217 obč. zák. a proto potud, pokud nepřesahuje slíbená míra zákonitou povinnost obvěňovací, nepotřebuje k platnosti zřízení notářského spisu (viz judikat. víd. Nejv. s. čís. 239).

Čís. 9013.

Exekuční řízení neskončilo se tím, že dlužníková pohledávka za podlužníkem byla vymáhajícím věřiteli přikázána k vybrání, složil-li podlužník dluh na soudě.

Dokud povolení exekuce zabavením dlužníkovy pohledávky nenabylo právní moci, nemohlo se exekuční řízení skončiti, třebas zároveň s povolením zabavení bylo povoleno též přikázání zabavené pohledávky k vybrání.

(Rozh. ze dne 6. června 1929, R I 399/29.)

Exekuční soud zamítl návrh vymáhající věřitelky na vyplacení peněz složených poddlužníkem na soudě. Rekursní soud zamítl návrh pro tentokráte.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs vymáhající věřitelky.

Důvody:

Podle §§ 78 ex. ř. a 528 c. ř. s. není v řízení exekucním dovolací rekurs dopuštěn proti rozhodnutí soudu druhé stolice, kterým bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice. Stěžovatelka stojí na stanovisku, že se tyto předpisy nehodí na tento případ, poněvadž ani rozhodnutí soudu první stolice, ani rozhodnutí soudu rekursního nejsou usneseními vydanými za exekučního řízení, nýbrž usneseními vydanými po skončení tohoto řízení, a odůvodňuje přípustnost dovolacího rekursu předpisem § 16 nesp. říz. poněvadž prý dotyčná usnesení vydána byla v řízení nesporném. Návoru tomu nelze přisvědčiti. Řízení exekuční k vydobytí peněžité pohledávky vymáhající věřitelky neskončilo se, jak soud rekursní podle odůvodnění napadeného usnesení má za to, tím, že pohledávky povinného za poddlužníkem byly k vybrání přikázány, an poddlužník pohledávky povinného nevyplatil přímo vymáhající věřitelce, nýbrž je složil na soudě. Při tom nepadá na váhu, zda poddlužník k tomuto složení zabavených pohledávek na soudě byl oprávněn čili nic, neboť otázkou touto netřeba se zabývat, pokud není řešena otázka přípustnosti dovolacího rekursu. Jak usnesení soudu první stolice, rozhodující o návrhu vymáhající věřitelky na vydání peněz poddlužníci na soudě složených, tak i usnesení soudu druhé stolice, kterým usnesení soudu první stolice bylo potvrzeno, jsou tedy usneseními vydanými v řízení exekucním, neboť řízení exekuční, zahájené povolením exekuce zabavením pohledávky dlužníkovy, nemohlo se skončiti, dokud povolení exekuce nenabylo moci práva, třebaže zároveň s jeho povolením bylo povoleno přikázání zabavených pohledávek k vybrání (zpeněžení), k němuž jest přirozeně možno přistoupiti až po pravoplatném povolení exekuce. Dovolací rekurs není proto přípustný a bylo jej odmítnouti, aniž bylo lze zabývat se vývody dovolacího rekursu, týkajícími se napadeného rozhodnutí ve věci samé.

Čís. 9014.

Zodpovědnost podnikatele Labské plavby za nedodržení podmínek koncesní listiny a za škodu z nesprávného rejdivání jeho zaměstnance.

(Rozh. ze dne 6. června 1929, Rv I 1081/28.)

Parník žalující plavební společnosti, jedoucí po Labi, srazil se se šroubovým parníkem D IV žalované firmy, řízeným spolužalovaným Janem P-em. Žalobní nárok na náhradu škody proti Janu P-ovi a proti majitelce parníku D IV byl uznán důvodem po právu soudu všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto